

En Pep Tardá y Mora, propietario de la fonda del «Brinco», es l'únic arcalde de Granollers a qui el Senyor Gobernador ha obsequiat amb dugues multes de 500 andoles cada una.
El Pep es arcalde de erre. O... ¡Oy dá!

Recortes y Retazos

Para solaz de los Granollerenses de buena fe ofrecemos una serie de notas entresacadas de periódicos más o menos humorísticos.

Del «Mosquit»... pica pells.

Lladres de nova marca

Fins ara, per la majoria de la gent, s'ha tingut un trist y equivocat concepte de la colla de vividors polítics, que pastelejan ab els interessos del comú; fins ara, aquells qui ficava sas mans en una caixa municipal, ó s'abstenia de pagar lo que'ls altres pagaban, ó bé percibía un sou que may havia guanyat, podia ser tingut per persona honrada si la seva conducta fora de la política, responia á n'aquesta qualificació.

D'aquest gran erro de lesa moral ens en han convenut els fets mateixos. L'home que treballant tota sa vida, may ha pogut surar per no volguer subjectarse a n'aquest llatrocini; que sent un ideal, de redempció, altruista, és igualment honrat que aquell pillet que cohibint la voluntat de ciutadans inconscients, s'entrevessa al avens d'un poble parassit que á giops li xucla la existencia? No. Aquest es mes lladre que un reventa pisos qualsevol; aquest hauria de ser desqualificat per tothom perque roba impunement, perque no té el valor de dir «diners ó la vida»; perque ab aquets quartos no roba, perverteix l'esperit dels homes, compra consciencias; perque fa tombollar els fonaments de la societat, fent lley del robo.

No n'hi, ha prou de que sa vida privada, individual sigui neta; ho ha de ser també la política. Lo contrari fora consentir que els directores de tots els ordres administratius, els funcionaris d'un Estat, els que dirigeixin aquest mateix Estat, fossin uns vividors essent honrats individualment, lo que voldria dir que la nació fora corrompuda y els ciutadans nets de tota corrupció, y aixís es insostenible.

Ens en hem d'empapar d'aquesta veritat y havém de recomanar als amich, á la gent honrada, que s'apartin d'aquets lladres, que'ls tancarían, que'ls corromperían l'ideal, flor de l'ànima, que ens anima a desenmascarar á n'aquets pillets de nova marca.

Son dolsa.

Del «Mosquit», salau:

Nocturn

Son las dotse de la nit:
 tot descansa, tot reposa,
 se sent soroll d'una cosa
 com lo *Zzum Zzum* d'un mosquit.
 Un mosquit que vola, vola,
 per la cambra d'un senyor
 que's mor de rabia y de por
 y mills juraments murmola.
 Proud s'el vent de la orella,
 mes ell *zzum zzum* sens parar
 no'l vol deixá descansar
 y el cansant l'atropella.
 Digas, mosquit, lo que vols,
 l'hi diu al fi, ja cansat,
 no seré mes diputat,
 pro per favor deisam sol.
 Per fi el mosquit un moment

del llit en la capsalera
 se para, y d'eixa manera
 comensa son parlament:
 «Senyor Pep, aquesta vila
 fa molt temps qu'es governada
 per gent tan desahogada,
 tan felis y tan tranquila,
 que, cregui, estem ja cansats
 d'atropells y vituperis
 de aqueixos caps, poch sanderis
 sols per ells aprofitats.
 Aquí sols regna á ple día,
 com si fos Serra-Morena,
 una gent de certa mena
 que tot hu embotecharia.
 Anem sempre humils pagant
 impostos, contribucions
 y consums, per tots cantons,
 y dins casa badallant;
 mentres d'altres, sens fer res
 vivint ab l'esquena dreita,
 son amos d'una caseta
 y també de mols diners.

De milloras no'n veyem
 y sols si moltes facturas,
 algunas un xiquet duras
 sense solta, y las paguem.
 Durant l'any entreu millons
 á dintre la casa gran,
 y digueume qué s'en fan?
 sembla alló un sach sense fons.
 Vostra iniciativa es nula
 per fer res aprofitat,
 millor fora haber donat
 aqueix cárrech a una mula.
 Si al poble habeu de servir
 y serviu sols l'egoisme,
 volguen tan sols l'esclavisme
 y vosaltres presumir.
 Si voleu mangonejar
 y sols penseu fervos richs
 dels diners dels qu'ab fatichs
 per guanyals han de suar,
 no hu podém pas consenti...

¡Pero Pep! ¿que n'estás fent?
 no escoltas mon parlament,
 y aquet fins t'ha fet dormí.
 Ja despertará, t'ho juro,
 mon *zzum zzum* no't deixará,
 y el mosquit te picará
 tot hi sent ton cap de suro.

Zzum. Zzum.

Els amics de la penya de café s'havien ja adonat d'alguna maniobra, d'en X per a atraure's aquella casadeta. Un serví d'esqué, com li havia servit altres vegades; però la casadeta no s'entenia d'orgues, fós que no li plaguesin semblants trepijocs, fós que la diplomacia del intermediari no estigués a l'altura de les circumstancies.

A la penya del café no s'amagaven de contar-ho com una verdadera derrota. Perque entre altres coses, se tenia en compte la situació de la casadeta, económicament, molt apurada. El negoci del matrimoni, una tenda de queviures, s'anava morint com un llumet espaternegant per manca d'oli.

Els oferiments de déu, de vint duros, foren refusats; an aquestos s'hi afegí després la promesa de una protecció decidida per a el negoci decaigut.

An en X la resistencia de la casadeta el tenia ben aborrit. Un cop massa fort per la seva anomenada, ell que tant procurava servar-la de qualsevol mácula.

Passaven dies; de viu en viu el rosegava l'angoixa, i en la penya vinga comentar-ho desfavorablement. Un de la taula, en mig de les cabrioles del séu llenguatge, escampant-ne bafarades de ses pretensions, tufejant a floridures de filosop de quarta o quinta classe, deia:

—Si no obté la conquesta, des d'ara podem considerar la estrella triomfadora companyera inseparable d'en X en el primer període de sa posta definitiva.

Per fi, un día, l'intermediari ben satisfet, li digué:

—Aceptat. Bé m'ha costat i costat... Avui a les onze. La porta del carrer estarà ajustada. Empeny. Al peu de l'escala hi haurá un llumet. Puja a dalt i allí la trobarás.

—I el séu marit?

—M'ha dit que era fóra i no tornarà fins demà...—I donan-li un copet a l'espatlla, afegí:—Valga la meua palica. Esquerpa com és m'ha costat moltíssim de convencer-la. Vaja, que val la pena. No té historia encara. Tu escriurás la primera página.

Per en X i els de la seva llureia, casadeta de poc y sense historia és una conquesta de les més apreciades. Tant com el goix de posseir-la, se ufanava per lo que de xuc, xuc, se'n parlaria, és clar, donant-li mes renom. Però en l'essaboriment de l'esdevenidor fruit, s'interposava, per breus moments l'ombra menaçadora de sa esposa i dels sogres. Procurava difumar l'ombra, fer-la desapareixe, i tornava a recreiar-se golós resseguint, amb sa imaginació sensual, la carn tendra de la casadeta conquistada.

Mai acabaven d'ésser les onze aquell vespre. No gosant mirar-se el séu rellotge per no cridar l'atenció, d'esquitllent no perdía de vista el del café. Li semblava que amb la mirada faria anar la busca més depressa. Temia distraure's i la ditxosa busca no passés de l'hora sense ell adonar-se'n. A l'últim, l'agulla, després de fer-lo glatir, s'hi arrambá ben aprop de la senyal tan esperada. En X molt dissimuladament, s'aixecá de la taula, prengué un diari com dispositat a llegir-lo, i al semblar-li que'ls de la penya no se'n adonaven, lliscá per la porta.

Al trobar-se al carrer, l'alenada de la nit li produí certa reconfortança. S'assegurá altra vegada de si en l'ermilla hi portava vint duros, i les va empendre carretera amunt, amb pas decidit, com era del cas, donat lo afanyós de l'empressa. Girá a la primera cantonada; s'endintzá a una travesia mig deserta, agafá un carrer i avall, reprimint aleshores el taconeix de les botines, i fins la més petita fressa. A l'ésser or vivia la casadeta, mira amunt i avall amb recança, i palpé la porta amb tremença. Empegué amb cuidado lo suficient per passar-hi la seva persona. Tanca amb balda. No fós cas que un indiscret l'anés a sorprendre. Atravesa cautelós la botiga; per mig de ses negrorrs deixava vislumbrar els fatichs suportats no poguent contindre son enderrocamment. Amb el llumet de la escala puja dalt. No era pas la primera vegada de trobar-se'l en casos semblants; però ara no podia contindre el cor n'il desig sensual abrandant-lo.

La casadeta estava al quarto, mitjanament il·luminat per un quinqué. Al entrar en X deixá de llegir. Ell, després d'un bona nit! i d'un gra-

La casadeta de poc

Senyorejava el séu aspecte; vestia bé. Tenia diners i hores vagaroses. Feia cap a la política, i si negat i sols figura decorativa, se'n aprofitava per a la bona marxa del séu negoci. L'aparentar l'atreia; també l'atreien les dones. En aquest ram passava en X de figura secundaria: venia a ésser dels principals galls de la vila. Donat el séu taranná se'n vanagloriava de l'anomenada adquirida. Li havia valgut amb sa muller forses ~~batutes~~ alguna rompuda compresa en les de s'hi há o no hi há separació, i l'enfado dels sogres que per ésser riquíssims podien seguir-se'n conseqüencies no massa afalagadores.

Passades les trifulques, tornava en X a la deriva d'una bona moça li donava ocasió.

De nou, n'hi havia dat una casadeta de poc, una xicoteta encisadora engrescaire por lo bonica i per sa cara fresca i fina brindant un gozar ~~seu~~ termes.